

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIEL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ZP SEGUIRÀ REBENT EL SUPORT
DELS SATEL·LITZATS CIU I ERC**
**Ramon Tremosa
i Balcells**

Professor de teoria econòmica a laUB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Dos cadàvers

Crisi d'Estat?

Comparteix amb Enric Juliana l'anàlisi sobre l'acte per un aeroport intercontinental al Prat de dijous passat a l'IESE: ha estat la més sòlida i pertinent manifestació catalanista dels darrers temps. Tot i que la descentralització i la privatització d'AENA passa per la política (i aquí sí que l'Estatut del Parlament hi aportava una bona solució), el consens empresarial català ha estat per fi unànime i ha de servir per palanquejar aquesta reivindicació. La presència dels alts càrrecs de La Caixa es va complementar amb un molt ampli espectre d'executius i empresaris, de cambres de comerç i col·legis professionals. I ha suposat una esplèndida novetat comprovar la presència molt activa de noves fundacions empresarials i de patronals emergents de comarques, que amb la seva decidida actitud han contribuït decisivament a la gestació i a l'èxit de l'acte. Un acte que suposa un seriós avís reivindicatiu, d'una volada mai vista a Catalunya, al fins ara submís i silent president Montilla.

A MADRID, PERÒ, LA PREMSA no hi ha fet quasi cap menció. Fa anys que sentim a dir que els catalans estem fanatitzats per la identitat i que a Madrid només importen els temes de gestió. Quan des del rigor i la professionalitat més alta, però, es qüestionen des de Catalunya els trets soviètics del model aeroportuari d'AENA (centralització obsessiva, opacitat estadística de resultats per tapar les pèrdues de molts aeroports, veto al sector privat, als governs regionals i locals i a la competència entre aeroports, retòrica solidària per camuflar el descomunal tracte de favor inversor a Barajas, supeditació de tots els altres aeroports a una única porta intercontinental madrilenya...), qui està tothora manifestant-se al carrer per motius identitaris són precisament els madrilenys. Com diu Antoni Puigverd, prou de falsa i hipòcrita retòrica liberal madrilenya! Informació privilegiada, privatització de grans monopolis i imperis bastits amb concessions d'obra pública atorguen al liberalisme madrileny "clars trets russificants": sempre a l'ombra del poder en el moment precís.

ALS CATALANS ENS CAL UNA RECTIFICACIÓ després de l'Estatut: en els darrers anys els ens públics estatals (Agència Tributària, AENA, Adif,...), darrere els quals es camuflen els ministeris, s'han modernitzat i han augmentat molt el seu poder. Això del poder creixent madrileny no és cap broma: la Intervenció General de l'Estat acaba de publicar que l'any 2006 la pressió fiscal a Espanya (impostos totals recaptats/PIB) ha superat per primer cop el 40% del PIB, quan era del 37% l'any 2004 i del 33% l'any 1998 (i del 16% l'any 1986). Les recaptacions d'impostos creixen entre un 10% i un 15% anual (societats entre un 20% i un 25%), mentre el PIB real creix un 3,5%. Més pressió fiscal vol dir, molt probablement, més dèficit fiscal català, del qual el govern espanyol des del 1996 no ha publicat res més. El Gran Madrid avança ràpidament, xucla energies com mai i s'engreixa amb uns recursos que teòricament són per a la solidaritat amb les regions pobres. Certament, els catalans hem de rectificar elevat el llistó reivindicatiu: el nou Estatut no ha afectat el nucli de poder creixent d'aquests nous bastions fortificats de neocentralisme eficaç i de privilegis dels alts funcionaris de l'Estat. I les grans qüestions que el nou

DANIEL BOADA

“Xavier Vendrell demana a CiU un referèndum d'autodeterminació a canvi del govern de la Generalitat. Per què, però, ERC no va exigir al PSC fa quatre mesos la independència dels aeroports catalans?”

Estatut havia de resoldre (mal finançament, dèficit i control de les infraestructures) segueixen sense ni tan sols considerar-se a debat a Madrid.

XAVIER VENDRELL DEMANA A CIU UN REFERÈNDUM d'autodeterminació a canvi del govern de la Generalitat. Per què, però, ERC no va exigir al PSC fa quatre mesos la independència dels aeroports catalans? La independència del futur es construeix a partir de petites independències específiques del present i podríem donar per bo aquest segon tripartit si aconseguís el traspàs dels aeroports. Els silencis de Montilla davant del centralisme ben explicat d'AENA, però, no conviden a l'optimisme, sinó que auguren la secular i dòcil submissió del

PSC al PSOE al Congrés de Diputats. Aquesta segona legislatura al govern català també sortirà gratis al PSC en termes de millora de l'autogovern?

EN AQUEST CONTEXT, NO VEIG CAP CRISI D'ESTAT a la vista quan el Tribunal Constitucional, potser en plenes vacances d'agost, fixi un sostre ben baix a les interpretacions del nou Estatut. El president ZP ja va dir fa uns mesos que no passaria res si l'alt tribunal en suprimia alguns articles i el president Montilla només està interessat a passar pàgina tan ràpidament com pugui de la nosa estatutària. ERC té tot el dret legítim a dur al límit les seves apostes estratègiques i a esgotar la legislatura: no veig, però, guanys clars ni mesurables d'autogovern (l'excel·lent gestió en favor del país dels republicans l'anul·la l'acció en sentit contrari dels socialistes) ni tampoc per al partit (una part de l'electorat s'absté i, en menor mesura, torna a CiU).

EL SEGON TRIPARTIT RESISTIRÀ LA SEGONA RETALLADA del nou Estatut i el govern de ZP seguirà rebent el suport dels satel·litzats CiU i ERC: per aprovar els pressupostos generals de 2008 aquesta tardor també competiran per oferir més barat, i no més car, el seu suport? Com ha d'avançar les eleccions generals el PSOE si aquest estat de coses és el seu Nirvana! Com es pretén que hi hagi crisi d'Estat si es torna a retallar el nou Estatut i ni tan sols hi haurà crisi de govern?

Marçal Sintès

Van estar-se els cadàvers de la mare i el fill uns quants dies estesos als seus llits, un al costat de l'altre, un molt a prop de l'altre. M'imagino el silenci fred que en aquelles jornades ho va emplenar tot. De dia es devia sentir la remor del carrer. De nit, potser una aixeta gotejant, el gemec d'algun moble, dins de les parets de la casa, Casa Caseiro, a la paròquia de San Xoán do Campo, a Lugo. El fill, ara un cadàver, arrossegava una malaltia degenerativa des dels temps de la mili. A poc a poc els seu cos s'havia anat paralitzant i l'havia atrapat a dins. L'Antonio, doncs, vivia presoner, i en els últims temps a penes era capaç d'emetre uns grunys monosil·làbics. Aquest organisme torturat el cuidava la mare, l'Àngela, una dona de les d'abans, i molt tossuda. Vídua i amb 81 anys continuava patint pel seu fill estimat. No havia demanat ajut a ningú a pesar dels dolors i dels ossos masegats que la feien ranquejar. Vivien sols perquè ella volia que així fos. No eren pobres, al contrari: tenien força propietats. Per escalfar la casa, ella encenia el foc a terra. Fa uns dies, però, de la xemeneia va deixar de sortir-ne fum. Es veu que primer va deixar d'alenar l'Àngela, de vella. Després irremeiablement la seguiria l'Antonio, que, als 57 anys i igual que abans de néixer, depenia del cordó umbilical que l'unia a sa mare. Sembla que va morir d'inanició. La policia va forçar la porta i els va trobar un al costat de l'altre, un molt a prop de l'altre. Un policia devia escriure'n en acabat el preceptiu informe, i potser mentre teclejava va sentir tendresa, i potser va sentir horror.

m.sintes@hotmail.com